

Ko zdaj oči pobesi, razloči vse do tal,
Opazi enga kmeta, ki pridno je oral;
Ta mala stvar gomazi tak' čudno sèm ter tje,
Tak svitlo v solncu pluga čertalo bliska se.

„O joj igrača zala! domú jo nesem koj“, —
Izreče pokleknivši, razgerne robec svoj,
In kupoma pomede v ohrambo rutnih gub,
Kar pred-njo vse se giblje, in stisne vogle skup.

Veselo spet skakaje — otrok je tak se vé, —
V grajščino gor po hribu, iskat očeta gré;
„Moj oče, ljubi oče, igračico imam,
Tak' lepe še na naših višavah ne poznam!

Prehladno vino pivši pri mizi star sedí,
Prijazno hčerko gleda in tako govori:
„Bercljivo stvar prineseš in nepokojno zlo,
Ti plešeš od veselja, pokaži, kaj je to?“

Zdaj ona razgernivši kernir pazljiva vsa
Postavi v rajdo kmeta, drevo, in vola dva,
Kjer, kakor gre po redu, na mizi vse stojí,
Berluzgne v roke pridno in skače v radosti.

Temnivšega obraza pa glavo ziblje star:

„„Si lepo naredila, to ni igrača mar!
Kjer si ratarja vzela, tje nesi ga nazaj,
Kaj pade ti na misel? Igrača kmet? — aj aj!

In urno brez mermranja dopolni, kar sem djal!
Če kmeta bi ne bilo, kdo kruha bi ti dal?
Orjaško steblo raste iz kmečkih korenin,
Kmet ni igrača za-te! to bodi ti v spomin.“

Nidek je grad v Alzacji pravlici dobro znan,
Višava, kjer je grad bil orjaški neki dan,
Zidovje vse poderto, in gol in pust je kraj,
Kdor vpraša po orjaci, jih več ne najde zdaj.

Zlata tobačnica.

Neki polkovnik pokaže častnikom, ki so pri njem kosili, novo, verlo lepo, zlato tobačnico. Čez nekaj časa potem je hotel nosljati in išče tobačnico po vseh žepih, pa je le ni. Nazadnje vpraša ves osupnjen: „Kje neki je moja tobačnica? Gopodje, pogledjte vsak v svoj žep, znabiti da jo je kdo v pozabljivosti spravil.“

Častniki hitro vstanejo, vse žepe preobernejo, ali tobačnice ni. Samo poročnik ni hotel vstati in ves zmešan reče: „Jaz svojega žepa ne preobernem, pa zastavim pošteno svojo besedo, da tobačnice nimam.“ Častniki so se kmalu potem z glavo kimaje razšli in vsak je imel poročnika za tatú.

Drugo jutro ga polkovnik k sebi pokliče in mu reče: „Tobačnico sem našel. Moj žep je bil malo pretergan, pa je zlezla med podvleko. Ali povejte mi vendar, zakaj niste hotli včeraj tudi vi svojega žepa preobrniti, ko so to vsi drugi storili?“

Poročnik reče: „Vam, gospod polkovnik, le vam hočem resnico razodeti. Moji starši so revni. Zató jim dam polovico svojega plačila, a sam ne jém opoldne nič toplega. Ko ste me vi h kosilu povabili, sem imel že svoje kosilo v žepu, — in sram bi me moralo biti, ko bi bil žep preobernal in bi bil kos črnega kruha in ena suha klobasa padla iz njega.

Polkovnik reče ves ganjen: „Vi ste zeló dober sin! Da pa bote svojim staršem lože pomagati mogli, bote odslej vsaki dan pri meni obedovali.“

Kmalu potem povabi zopet vse častnike k slovesnemu kosilu in jim nedolžnost poročnika razodene, kteremu v znamenje svojega posebnega spoštovanja zlato tobačnico podari.

Kdor starše ljubi in spoštuje,
Bogú, ljudém se prikupuje.

(Po K. Šmidu.)

Otroci! ne vsedajte se za vozove, da vas kaka nesreča ne zadene.

Frice, sin ubogih staršev, je hodil iz bližnje vasi v Gorico v šolo. Pot iz vasi v mesto je bila pol ure dolga in ubogi deček jo je moral vsaki dan po štirikrat prehoditi. Pa kaj si je hotel? Kdor se hoče kaj pridra naučiti, mora že zgodaj truditi se in potíti. — Nekega poletnega dné, ko je bila najhujša vročina, maha jo naš Frice prav klaverno iz šole proti domu. Znój se mu cedí po obrazu, a verhi tega je še truden in lačen. Ko deček prav počasi in žalostno naprej krevsa, priderči lepa kočija po cesti, ki je bila berž ko ne v vas namenjena. Hitro skoči Frice za njo, ter se vsede od zadej na prazen prostorček ves vesel, da mu ni treba z nogami po cesti prahu pométati. Kočijaž dečka ni videl, pa tudi vedeti ni mogel, da sedí zadej za kočijo. Al senca je Friceta izdala. Kočijaž švigne parkrat z bičem nazaj in ubozega dečka prav hudo po obrazu oplázi. Frice je hotel hitro raz voza skočiti, pa revež se spotakne in — noga mu pride pod koló. — Neki človek, ki je ravno po cesti šel, vidi to nesrečo in opominja kočijaža, da naj konja ustavi.

Nesrečnega in zeló ranjenega Friceta so vzdignili in ga k žalostnim staršem na dom odnesli. Frice je sčasoma zopet ozdravel, al nikoli ga ni bilo več volja za vozove se vsedati.

Ta kratka povestica naj bode v svarilo vsem tistim lehkomiselnim otrokom, ki se tako radi za vozove vsedajo.

I. Libijanski.